



## **Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 22 2017, nummers 491 – 510 dinsdag 13 juni 2017**

**Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht**

Externe email [redactieJnB@rechtspraak.nl](mailto:redactieJnB@rechtspraak.nl)

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

### **Disclaimer**

*De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.*

## Inhoud

### In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

**onderwerpen:** (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht .....	5
Wabo .....	5
Ambtenarenrecht.....	7
Bijstand .....	8
Volksverzekeringen.....	9
Bestuursrecht overig .....	10
Dienstenrichtlijn .....	10
Wet bescherming persoonsgegevens .....	11
Wet hergebruik van overheidsinformatie.....	12
Vreemdelingenrecht.....	13
Regulier.....	13
Inreisverbod .....	15
MVV .....	16
Asiel.....	16

## Algemeen bestuursrecht

**JnB2017, 491**

**ABRS, 07-06-2017, 201603218/1/A1**

college van burgemeester en wethouders van Ouder-Amstel.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3 lid 1, 5:37 lid 1

**BESLUIT. Invorderingsbeschikking.**

**Zoals de Afdeling in de door de rechtbank aangehaalde uitspraak van 19 september 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX7697](#), overwoog, volgt de verbeurte van een dwangsom alsmede de verplichting tot betaling ervan rechtstreeks uit de wet en dient het bestuursorgaan, indien het tot invordering van de verbeurde dwangsommen wil overgaan, daartoe een beschikking te nemen.**

**Naar het oordeel van de Afdeling behelst de brief, gelet op haar strekking, een invorderingsbeschikking als bedoeld in artikel 5:37, eerste lid, van de Awb. Daartoe acht de Afdeling het volgende van belang. Uit de brief volgt dat is geconstateerd dat [appellante] de bouwstop heeft genegeerd en dat zij daarom een dwangsom van € 10.000 heeft verbeurd. In de brief wordt [appellante] verzocht om het verschuldigde bedrag binnen 6 weken na dagtekening van dit besluit te betalen met behulp van bijgaande factuur. In de brief wordt [appellante] erop gewezen dat indien dit bedrag niet tijdig wordt betaald, de verschuldigde gelden via een dwangbevel zullen worden ingevorderd en dat de aan de invordering met dwangbevel verbonden kosten voor haar rekening komen. Op de factuur staat de omschrijving "invordering overtreding bouwstop d.d. 6 mei 2015" vermeld.**

**Nu in de brief van 13 mei 2015 [appellante] erop wordt gewezen dat bij niet tijdige betaling de verschuldigde gelden via een dwangbevel zullen worden ingevorderd, is de brief gelet op haar strekking en bezien in samenhang met de bijbehorende factuur een invorderingsbeschikking en niet slechts een middel om de dwangsom te betalen, zoals de rechtbank heeft overwogen. Dat is anders dan in de situatie die aan orde was in voornoemde uitspraak van de Afdeling van 19 september 2012, waarnaar de rechtbank heeft verwezen. De rechtbank heeft dat niet onderkend.**

**Het betoog slaagt.**

**[ECLI:NL:RVS:2017:1487](#)**

**JnB2017, 492**

**MK ABRS, 07-06-2017, 201603575/1/A2**

het algemeen bestuur van de bestuurscommissie Oost (hierna: het algemeen bestuur).

Verordening op de bestuurscommissie 2013 24 lid1 lid 2, 39 lid 1

Bijlage 3 bevoegdhedenregister bestuurscommissies B7

**Algemeen bestuur is niet bevoegde bestuursorgaan. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 28 september 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2583](#)) brengt de wijziging in de gemeentelijke bestuurlijke organisatie, waarbij de stadsdelen zijn vervangen door bestuurscommissies, mee dat gedelegeerde bevoegdheden van de bestuurscommissie alleen bestaan voor zover er na die**

wijziging is gedelegeerd. Gelet op artikel 24 van de Verordening, gelezen in samenhang met onderdeel B.7 van bijlage 3 (bevoegdhedenregister bestuurscommissies), is het college van burgemeester en wethouders van Amsterdam (hierna: het college) bevoegd te beslissen over aanvragen om een tegemoetkoming in planschade en kan die bevoegdheid alleen worden gedelegeerd aan het algemeen bestuur als het schadeveroorzakende besluit door het algemeen bestuur zelf, en dus niet door een rechtsvoorganger, is genomen. Aan die voorwaarde is hier niet voldaan. Het gestelde schadeveroorzakende besluit is, zoals uit overweging 1 volgt, immers genomen door de stadsdeelraad. Aanvragen om een tegemoetkoming in planschade als gevolg van een bepaling van een bestemmingsplan moeten bovendien altijd door het college worden afgehandeld.

Artikel 39 van de Verordening heeft geen verdergaande betekenis dan dat als een bevoegdheid is gedelegeerd, de over de uitoefening daarvan te voeren procedures door de betrokken organen van de bestuurscommissie worden gevoerd. Als een bevoegdheid reeds werd uitgeoefend en daaromtrent een procedure werd gevoerd, gaat de bevoegdheid tot het voeren van die procedure over. In dit geval is er echter niet gedelegeerd. Omdat de bevoegdheid niet is overgegaan op het algemeen bestuur kan de procedure ook niet worden voortgezet door het algemeen bestuur maar moest het college optreden. De conclusie is dat het algemeen bestuur niet het bevoegde bestuursorgaan is om hoger beroep in te stellen tegen de rechtbankuitspraak. De Afdeling zal daarom het door het algemeen bestuur ingestelde hoger beroep niet-ontvankelijk verklaren.

[ECLI:NL:RVS:2017:1473](#)

**JnB2017, 493**

**MK CBB, 24-05-2017 (publ. 06-06-2017), 16/223**

Autoriteit Consument en Markt (ACM).

Awb 4:6

**NE BIS IN IDEM.**

Bij uitspraak van 23 november 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:3131](#)) heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) haar rechtspraak over de toetsing door de bestuursrechter van besluiten op een herhaalde aanvraag of een verzoek om terug te komen van een besluit gewijzigd. Bij uitspraak van 20 december 2016 ([ECLI:NL:CRVB:2016:4872](#)) heeft de Centrale Raad van Beroep (Centrale Raad) deze wijziging overgenomen. In het belang van de rechtseenheid ziet het College aanleiding om zich eveneens bij deze wijziging, zoals weergegeven onder 3.2 tot en met 3.6 van de uitspraak van de Afdeling van 23 november 2016, aan te sluiten.

Dit betekent dat uitgangspunt is dat een bestuursorgaan in het algemeen bevoegd is om een herhaalde aanvraag te behandelen en daarbij het oorspronkelijke besluit in volle omvang te heroverwegen. Hetzelfde geldt, als een rechtzoekende het bestuursorgaan verzoekt terug te komen van een besluit. Een bestuursorgaan mag dit ook als de rechtzoekende aan zijn verzoek geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag heeft gelegd. Het bestuursorgaan kan er met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, van de Awb ook nog steeds voor kiezen om, als er volgens

hem geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn, de herhaalde aanvraag af te wijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende besluit. Hetzelfde geldt, als een rechtzoekende het bestuursorgaan verzoekt terug te komen van een besluit. Voor het - nieuwe - toetsingskader is van belang welke keuze het bestuursorgaan maakt.

Het College stelt vast dat het onderzoek in de onderhavige zaak is gesloten voordat de uitspraken van de Afdeling van 23 november 2016 en van de Centrale Raad van 20 december 2016 zijn gedaan. Het College ziet echter geen aanleiding om alsnog aan ACM te verzoeken in het licht van deze uitspraken haar keuze kenbaar te maken, nu zij in het bestreden besluit een standpunt heeft ingenomen over de vraag of sprake is van nova en tevens het oorspronkelijke besluit inhoudelijk heeft heroverwogen. Het College zal beide standpunten beoordelen.

Naar het oordeel van het College heeft ACM zich terecht en op goede gronden op het standpunt gesteld dat de door Stedin genoemde feiten en omstandigheden geen nova zijn. De vaststellingsovereenkomst was ten tijde van de procedure bij het College omtrent het geschilbesluit al getekend en is door het College ook in zijn uitspraak van 18 april 2014 betrokken (zie onder 4.1 van de uitspraak). Een rechterlijke uitspraak kan in beginsel niet worden aangemerkt als een novum (vgl. de uitspraak van de Afdeling van 22 januari 2008, [ECLI:NL:RVS:2008:BC3006](#)). ACM was daarom bevoegd artikel 4:6, tweede lid, van de Awb toe te passen en het College ziet in hetgeen Stedin heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat toepassing daarvan in dit geval evident onredelijk is.

Het College is verder van oordeel dat de door Stedin genoemde overeenkomsten evenals het vonnis van de rechtbank Rotterdam van 10 december 2014 niet tot een andere uitkomst kunnen leiden dan verwoord in het besluit van 5 december 2012, aangezien zij betrekking hebben op de privaatrechtelijke rechtsverhouding tussen Stedin, Desco en Chemours en niet op de vraag die in de geschilprocedure aan de orde is, namelijk of Desco zelf op grond van de Elektriciteitswet systeemtarieven verschuldigd is. Of Desco al dan niet voor Chemours heeft betaald, zoals beoordeeld in het vonnis van de rechtbank Rotterdam, speelt daarbij geen rol. ACM heeft dan ook terecht bij inhoudelijke heroverweging geen aanleiding gezien om terug te komen op dit besluit.

[ECLI:NL:CBB:2017:190](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Omgevingsrecht

### Wabo

**JnB2017, 494**

**ABRS, 07-06-2017, 201601954/1/A1**

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 aanhef en onder a

**WABO. Handhaving. Terras in kwestie is geen bouwwerk en mocht vergunningvrij worden aangelegd. Geen sprake van een constructie zoals**

**omschreven in de modelbouwverordening bij de definitie van het begrip "bouwwerk".**

[ECLI:NL:RVS:2017:1497](https://ecli.nl/rvs/2017:1497)

**JnB2017, 495**

**MK ABRS, 07-06-2017, 201600426/1/A1**

college van burgemeester en wethouders van Alphen aan den Rijn.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:5

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 3.9, 3.10

**WABO. In dit geval is de uitgebreide voorbereidingsprocedure van toepassing op de aanvraag van appellant, zodat niet van rechtswege een omgevingsvergunning is verleend. In beginsel dient bij de beantwoording van de vraag welke voorbereidingsprocedure van toepassing is, het moment dat de aanvraag wordt ingediend als uitgangspunt te worden genomen.**

[...] De vraag of al dan niet van rechtswege vergunning is verleend hangt, gelet op de bepalingen in de Wabo en de Awb, af van het antwoord op de vraag welke procedure op de aanvraag van toepassing is; zie de uitspraak van 9 juli 2014,

[ECLI:NL:RVS:2014:2471](https://ecli.nl/rvs/2014:2471). De beantwoording van de vraag of op een aanvraag de reguliere dan wel de uitgebreide voorbereidingsprocedure van toepassing is, is gelet op het bepaalde in artikel 3.10, eerste lid, van de Wabo afhankelijk van de activiteit die is aangevraagd. De Wabo bepaalt daarmee exclusief welke procedure op een aanvraag om omgevingsvergunning van toepassing is. Het college heeft hierin geen keuze, maar dient de voorbereidingsprocedure toe te passen die uit de Wabo voortvloeit.

Bij de beantwoording van de vraag welke voorbereidingsprocedure op een aanvraag van toepassing is, is van belang of de activiteit, in dit geval het bouwplan, al dan niet in overeenstemming is met de voorschriften van het geldende bestemmingsplan. [...]

Tussen partijen is niet in geschil dat het bestemmingsplan slechts 11 woningen binnen het bestemmingsvlak met de bestemming "Woondoeleinden" toelaat.

Verder dient in beginsel bij de beantwoording van de vraag welke voorbereidingsprocedure van toepassing is, het moment dat de aanvraag wordt ingediend als uitgangspunt te worden genomen. Op het moment dat [appellant] zijn aanvraag voor de bouw van een woning indiende, was reeds door [persoon B] een aanvraag voor de bouw van een woning ingediend. De Afdeling is van oordeel dat de planwetgever bedoeld moet hebben dat voor de vraag welke woning als elfde woning moet worden aangemerkt het moment van indienen van een aanvraag bepalend is. Een andere lezing, zoals door [appellant] wordt voorgestaan en die meer aansluit bij de letterlijke tekst van het planvoorschrift, zou mogelijk leiden tot een willekeurige volgorde van behandeling van binnengekomen aanvragen. De rechtbank heeft in navolging van het college de eerdere aanvraag van [persoon B] terecht als een aanvraag voor een elfde woning beschouwd en de aanvraag van [appellant] als een aanvraag voor een twaalfde woning. Het feit dat [persoon B] overeenkomstig artikel 4:5, eerste lid, van de Awb om nadere gegevens was gevraagd en nog niet vaststond dat de aangevraagde vergunning zou worden verleend, doet daaraan niet af. Dit zou anders kunnen zijn bij een zogenoemde "kale" aanvraag. Dat is hier niet het geval. Het was op voorhand niet

uitgesloten dat de door [persoon B] aangevraagde vergunning kon worden verleend. De rechtbank is dan ook terecht tot de conclusie gekomen dat de uitgebreide voorbereidingsprocedure van toepassing is op de aanvraag van [appellant], zodat niet van rechtswege een omgevingsvergunning is verleend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:1495](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Ambtenarenrecht

**JnB2017, 496**

**MK CRvB, 01-06-2017, 15/4091 AW**

college van burgemeester en wethouders van Enschede.

BW 6:162

Awb 8:73

Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten IV

**AMBTENARENRECHT. BUITENSPORIG KARAKTER WERKOMSTANDIGHEDEN.**

**ZORGPLICHT. SCHADEVERGOEDING. I.c. is sprake van een oorzakelijk verband tussen werkomstandigheden en schade.**

Appellant is in dienst als brandwacht bij de vrijwillige brandweer. Appellant heeft deelgenomen aan de oefening 'Ongeval Gevaarlijke Stoffen'. Tijdens deze oefening heeft een incident plaatsgevonden. Het college heeft het verzoek om de door appellant ten gevolge van dit incident geleden materiële en immateriële schade te vergoeden afgewezen.

De Raad is van oordeel dat het college heeft de oefening onvoldoende zorgvuldig heeft ingericht. Dit brengt mee dat in dit geval moet worden gesproken van blootstelling aan werkomstandigheden die objectief gezien een buitensporig karakter droegen en ten aanzien waarvan het college zijn zorgplicht om appellant in bescherming te nemen heeft verzaakt. Nu vaststaat dat er psychische klachten zijn opgetreden (conversiestoornis) die tot schade hebben geleid, dienen de werkomstandigheden bij de oefening voorshands als oorzaak van de schade te worden aangemerkt, zodat sprake is van een (toereikend) oorzakelijk verband. Het is dan aan het college om aannemelijk te maken dat de schade zich evenzeer zou hebben voorgedaan indien wel was voldaan aan de zorgplicht. Daarin is het college niet geslaagd; de Raad merkt hierbij nog op dat uit de rapportages van Koerselman en Van den Bosch niet blijkt dat zij het aannemelijk achten dat de schade zonder het incident ook zou zijn opgetreden.

Appellant heeft verzocht het college te veroordelen tot vergoeding van schade. Dit verzoek wordt in verband met het overgangsrecht in artikel IV van de Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten beoordeeld met toepassing van artikel 8:73 (oud) van de Awb. Nu niet op voorhand onaannemelijk is dat plaats is voor schadevergoeding, zal de Raad met toepassing van artikel 8:73, tweede lid, (oud) van de Awb bepalen dat het onderzoek ter voorbereiding van een nadere uitspraak daarover wordt heropend. Appellant wordt in de gelegenheid gesteld een gespecificeerde opgave te doen van de gestelde schade.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1984](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Bijstand

**JnB2017, 497**

**MK CRvB, 23-05-2017 (publ. 06-06-2017), 16/2080 WWB**

college van burgemeester en wethouders van Zwolle.

WWB 3, 54 lid 3

**BIJSTAND. GEZAMENLIJKE HUISHOUDING. INTREKKING EN TERUGVORDERING IN VERBAND MET SCHENDING INLICHTINGENVERPLICHTING.** De beroepsgrond dat het college de van de politie verkregen gegevens niet had mogen gebruiken ter onderbouwing van het bestreden besluit, slaagt niet. Ook als de informatie uit het strafdossier over appellant in strijd met bepalingen van de Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens aan het college is verstrekt, zou gebruik daarvan door het college slechts onrechtmatig zijn indien dit zozeer indruist tegen wat van een behoorlijk handelende overheid mag worden verwacht, dat dit onder alle omstandigheden ontoelaatbaar moet worden geacht. Dat is hier niet het geval.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1921](#)

**JnB2017, 498**

**MK CRvB, 23-05-2017 (publ. 06-06-2017), 16/4562 PW, 17/784 PW**

college van burgemeester en wethouders van Arnhem, appellant.

WWB

**BIJSTAND. HENNEPKWEKERIJ. INTREKKING EN TERUGVORDERING IN VERBAND MET SCHENDING INLICHTINGENVERPLICHTING.** Het standpunt van appellant dat een hennepkwekerij aanvangt met een voorbereidingsperiode van twee weken is niet onredelijk te achten. Bovendien heeft betrokkene ter zitting desgevraagd niet betwist dat een voorbereidingsperiode van twee weken in zijn geval aannemelijk is. Appellant heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat bij de berekening van de aanvangsdatum van de hennepkwekerij niet alleen van een kweekcyclus van tien weken maar tevens van een voorbereidingsperiode van twee weken moet worden uitgegaan. Dit betekent dat appellant in het bestreden besluit terecht heeft vastgesteld dat de periode van intrekking van de bijstand twaalf weken bedraagt.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1922](#)

**JnB2017, 499**

**MK CRvB, 30-05-2017, 06-06-2017, 15/8475 WWB, 15/8476 WWB**

college van burgemeester en wethouders van Druten.

EVRM 8

WWB 53a lid 9



**BIJSTAND. VERZWEGEN WERKZAAMHEDEN. INTREKKING EN TERUGVORDERING IN VERBAND MET SCHENDING INLICHTINGENVERPLICHTING.** De inbreuk die met het heimelijk gebruik van een camera is gemaakt op het recht op recht op privacy van appellanten berust niet op een voldoende duidelijke en voorzienbare en met waarborgen omklede wettelijke grondslag. Reeds om die reden is door het gebruik hiervan artikel 8 van het EVRM geschonden. Dat wat met behulp van de camera is waargenomen en vastgelegd moet daarom als onrechtmatig verkregen bewijs worden aangemerkt. (Zie de uitspraak van de Raad van 13 september 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:3479](#)). De beroepsgrond dat de fysieke waarnemingen eveneens buiten beschouwing moeten worden gelaten wegens het - ongeoorloofd - gebruik maken van een technisch hulpmiddel, slaagt niet. Voldoende feitelijke grondslag voor de conclusie dat appellant gedurende de (gehele) periode in geding meer heeft gewerkt dan hij heeft opgegeven.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1963](#)

**JnB2017, 500**

**MK CRvB, 16-05-2017 (publ. 06-06-2017), 15/6080 WWB**

college van burgemeester en wethouders van Sittard-Geleen.

WWB 3, 32 lid 4

**BIJSTAND. NIET DUURZAAM GESCHEIDEN LEVEN.** De omstandigheid dat de echtgenoot van appellante niet is ingeschreven op het adres van appellante en daar evenmin zijn hoofdverblijf heeft, maar permanent in Frankrijk verblijft, brengt niet mee dat hij duurzaam gescheiden leeft van appellante. Het college heeft ingevolge artikel 32, vierde lid, van de WWB terecht rekening gehouden met het inkomen van appellantes echtgenoot voor zover dit de van toepassing zijnde bijstandsnorm overschrijdt.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1966](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Volksverzekeringen

**JnB2017, 501**

**Tussenuitspraak MK CRvB, 19-05-2017 (publ. 07-06-2017), 15/8180 ANW-T**

Raad van bestuur van de SvB.

ANW 33 lid 3, 33 lid 4

**NABESTAANDEUITKERING. TERUGWERKENDE KRACHT. I.c. is sprake van een bijzonder geval als bedoeld in artikel 33 lid 4 ANW.**

De Raad overweegt dat de brief van appellante van 8 augustus 2005 terecht niet als aanvraag is aangemerkt. Wel had deze brief voor de SvB een duidelijk signaal moeten vormen dat een aanvraag moest worden bevorderd. De Raad wil niet verhelen er met verbazing van te hebben kennis genomen dat de SvB na het bericht over het overlijden van appellantes echtgenoot de vaststelling van de premie voor zijn vrijwillige verzekering

voor de ANW afrondt en de remigratie-uitkering aanpast, maar appellante niet informeert over haar recht op een nabestaandenuitkering. Dat familieleden van appellante die naar haar recht op uitkering informeerden, op het verkeerde been zijn gezet, is voor de Raad aannemelijk. Er is sprake van een bijzonder geval als bedoeld in artikel 33, vierde lid, van de ANW. De Svb wordt opgedragen het gebrek in het bestreden besluit te herstellen. Voor de beoordeling van de mate van terugwerkende kracht die op zijn plaats zou zijn, kan worden meegewogen dat ook aan de zijde van appellante niet steeds adequaat is gereageerd. Mocht de Svb tot het oordeel komen dat een verdergaande terugwerkende kracht aan de orde is, dan zou kunnen worden volstaan met toekenning van de ANW-uitkering per 1 september 2009.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1978](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Bestuursrecht overig

### Dienstenrichtlijn

#### JnB2017, 502

**MK ABRS, 07-06-2017, 201507159/1/A1, 201507161/1/A1, 201507162/1/A1, 201507165/1/A1, 201507190/1/A1, 201507194/1/A1, 201507214/1/A1, 201507215/1/A1, 201507216/1/A1, 201507237/1/A1, 201507327/1/A1, 201507328/1/A1, 201507330/1/A1, 201507333/1/A1, 201507335/1/A1**

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Richtlijn nr. 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt (Dienstenrichtlijn) 4, 11

Dienstenwet 33

Verordening op het binnenwater 2010 (Vob) 1.2.6, 2.4.5

Regeling Passagiersvaart Amsterdam 2013 (RPA 2013) 1.1, 1.3, 1.5, 6.1

#### **DIENSTENRICHTLIJN. DIENSTENWET. REGELING PASSAGIERSVAART**

**AMSTERDAM 2013. De beperking van het aantal beschikbare vergunningen voor het segment "Bemand groot" in vergunninggebied 1 wordt niet gerechtvaardigd door een dwingende reden van algemeen belang, omdat deze beperking niet evenredig is. Het gevolg daarvan is dat de verleende vergunningen ten onrechte een beperkte geldigheidsduur hebben. Artikel 1.1, onder k, artikel 1.5, eerste lid, en artikel 6.1 van de RPA 2013 zijn in zoverre onverbindend wegens strijd met artikel 33, eerste lid, aanhef en onder b, van de Dienstenwet zoals uitgelegd in het licht van artikel 11, eerste lid, aanhef en onder b, van de Dienstenrichtlijn.**

[...] Vergunninghoudsters verzorgen onder meer rondvaarten door de grachten van Amsterdam. Als gevolg van de wijziging in het gemeentelijk beleid heeft het college in de afzonderlijke besluiten van 30 en 31 december 2013 en 27 januari 2014 (ambtshalve) de in het verleden aan vergunninghoudsters voor onbepaalde tijd verleende vergunningen voor passagiersvervoer te water per 1 januari 2014 ingetrokken en hun vanaf die datum

voor vaartuigen in het segment "Bemand groot" die varen in vergunninggebied 1 nieuwe vergunningen verleend tot 1 januari 2020. De vergunningen voor de overige vaartuigen zijn voor onbepaalde tijd verleend. Vergunninghoudsters zijn het met die besluiten en de daarop genomen besluiten op bezwaar niet eens.

[...] Door geen betekenis toe te kennen aan het belang van moderne stuurmiddelen ten behoeve van de vlotte en veilige doorvaart, is de segmentindeling van de RPA 2013, die onder meer voorziet in het segment "Bemand groot", en daarmee de beperking van het aantal vergunningen voor dat segment, naar het oordeel van de Afdeling niet coherent en aldus niet geschikt om voormelde door het college nagestreefde beleidsdoelen te bereiken. In dit verband is van belang dat niet aannemelijk is gemaakt dat de beperking van het aantal vergunningen in het segment "Bemand groot" is bedoeld om de andere doelen van het beleid te bereiken. Het voorgaande betekent in het licht van hetgeen in 11 is overwogen dat de beperking niet evenredig is.

[...] Gelet op hetgeen in 14.6 is overwogen, concludeert de Afdeling dat de beperking van het aantal beschikbare vergunningen voor het segment "Bemand groot" in vergunninggebied 1 niet wordt gerechtvaardigd door een dwingende reden van algemeen belang, omdat deze beperking niet evenredig is. Het gevolg daarvan is dat de verleende vergunningen ten onrechte een beperkte geldigheidsduur hebben. Artikel 1.1, onder k, artikel 1.5, eerste lid, en artikel 6.1 van de RPA 2013 zijn in zoverre onverbindend wegens strijd met artikel 33, eerste lid, aanhef en onder b, van de Dienstenwet zoals uitgelegd in het licht van artikel 11, eerste lid, aanhef en onder b, van de Dienstenrichtlijn. Gelet hierop kunnen de bij besluiten van 30 en 31 december 2013 en 27 januari 2014 verleende vergunningen voor het segment "Bemand groot" niet in stand blijven en zullen deze moeten worden herroepen.

[...] De herroeping van de besluiten van 30 en 31 december 2013 en 27 januari 2014 brengt met zich dat de in die besluiten ingetrokken vergunningen die voorheen aan vergunninghoudsters waren verleend, herleven. De Afdeling realiseert zich dat deze vergunningen voor onbepaalde tijd zijn verleend, hetgeen in strijd is met artikel 33, eerste lid, van de Dienstenwet zoals uitgelegd in het licht van artikel 11, eerste lid, van de Dienstenrichtlijn, omdat het beleid op basis waarvan deze vergunningen zijn verleend, een volumebeleid is (vgl. ro. 11.3 van de uitspraak van de Afdeling van 27 januari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:160](#)). Deze vergunningen liggen in de onderhavige procedure evenwel niet ter beoordeling voor. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:1520](#)

*Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Streep door tijdelijke vergunningen voor rondvaartboten in Amsterdam") uitgebracht.*

[Naar inhoudsopgave](#)

## **Wet bescherming persoonsgegevens**

**JnB2017, 503**

**MK ABRS, 07-06-2017, 201602617/1/A3**

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, appellant sub 2.



Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 1, 9, 16, 35 lid 1, 36 lid 1, 38, 43 aanhef en onder e, 45, 49

**WET BESCHERMING PERSOONSgegevens. Schadevergoeding. De Afdeling volgt niet het standpunt van de staatssecretaris dat artikel 9 van de Wbp, ingevolge welk artikel persoonsgegevens niet verder verwerkt mogen worden op een wijze die onverenigbaar is met de doeleinden waarvoor ze zijn verkregen, met een beroep op artikel 43, aanhef en onder e, van de Wbp in dit geval buiten toepassing mocht worden gelaten. Dat dit noodzakelijk was in het belang van de rechten en vrijheden van anderen als bedoeld in deze bepaling heeft de staatssecretaris niet aannemelijk gemaakt. Daarbij is van belang dat volgens de wetsgeschiedenis van de totstandkoming van artikel 43 (Kamerstukken II 1997/98, 25 892, nr. 3, blz. 171) niet elk gewichtig belang van een ander zal kunnen worden aangemerkt als een recht of vrijheid als bedoeld in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, aan welk verdrag de Wbp onder meer uitvoering geeft.**  
[ECLI:NL:RVS:2017:1479](https://ecli.nl/RVS:2017:1479)

[Naar inhoudsopgave](#)

### **Wet hergebruik van overheidsinformatie**

**JnB2017, 504**

**Rechtbank Overijssel, 06-06-2017 (publ. 07-06-2017), AWB 16/2259**

college van burgemeester en wethouders van Oldenzaal, verweerder.

Richtlijn 2003/98/EG, zoals gewijzigd door richtlijn 2013/37/EU

Wet hergebruik van overheidsinformatie (Who) 5 lid 1, lid 2

**WET HERGEBRUIK VAN OVERHEIDSINFORMATIE. In dit geval kon verweerder het verzoek om verstrekking van alle nieuwsberichten op grond van de Wet hergebruik van overheidsinformatie (Who) niet toewijzen onder verwijzing naar de gemeentelijke website. Het verstrekken van ruwe data vergt geen onevenredig grote inspanning.**

[...] Bij besluit van [...] heeft verweerder het door eiser op grond van de Wet hergebruik van overheidsinformatie (Who) gedane verzoek om verstrekking van alle nieuwsberichten van de gemeente toegewezen, waarbij is verwezen naar de gemeentelijke website [www.oldenzaal.nl](http://www.oldenzaal.nl), zijnde het digitale platform waarop verweerder informatie verstrekt.

[...] Eiser voert in beroep, kort weergegeven, aan dat verweerder ten onrechte heeft volstaan met een verwijzing naar zijn website. [...]

[...] De rechtbank is van oordeel dat op het door verweerder genoemde digitale platform weliswaar berichten elektronisch beschikbaar zijn in een open formaat, maar niet in een machinaal leesbaar formaat in die zin dat softwaretoepassingen eenvoudig gegevens in het document kunnen identificeren, herkennen en extraheren.

Daarbij stelt de rechtbank vast dat, naar door verweerder niet is bestreden, de informatie bij verweerdere gemeente wel in machineleesbare vorm beschikbaar is in relationele databases, en dat die informatie middels een datadump kan worden geleverd. Naar het

oordeel van de rechtbank had het – gelet op de richtlijn, artikel 5, eerste lid, van de Who en de memorie van toelichting daarbij – dan ook in beginsel op de weg van verweerder gelegen om die informatie te verstrekken.

Verweerder heeft betoogd dat het verstrekken van de ruwe data niet van hem is te vergen, waarbij hij er onder meer op heeft gewezen dat daarmee per keer € 180,-- is gemoeid. De rechtbank ziet niet in dat hiermee gesproken kan worden van een onevenredig grote inspanning. Daarbij betreft de rechtbank dat de kans op terugkerende kosten voor vergelijkbare verzoeken niet kan worden meegewogen, nu de door de rechtbank te beoordelen inspanning niet ziet op andere verzoeken of het bieden van een doorlopende oplossing voor de toekomst, maar op het voorliggende verzoek. De rechtbank is niet gebleken dat voor de gewenste wijze van verstrekking meer dan een eenvoudige handeling nodig is, nu sprake is van circa twee uur werk.

Gelet op het voorgaande kon verweerder naar het oordeel van de rechtbank niet volstaan met een verwijzing naar de onder 1.2 genoemde site. (...)

[ECLI:NL:RBOVE:2017:2283](https://ecli.nl/RBOVE:2017:2283)

#### **JnB2017, 505**

##### **Rechtbank Overijssel, 06-06-2017 (publ. 07-06-2017), AWB 16/2678**

college van burgemeester en wethouders van Dinkelland, verweerder.

Richtlijn 2003/98/EG, zoals gewijzigd door richtlijn 2013/37/EU

Wet hergebruik van overheidsinformatie (Who) 5 lid 1, lid 2

**WET HERGEBRUIK VAN OVERHEIDSINFORMATIE. Verweerder heeft volstaan met een verwijzing naar de gemeentelijke website en daarbij aangegeven dat slechts met PDF-bestanden werd gewerkt en dat een papieren gemeentepagina werd gebruikt. Tevens is aangegeven dat het verstrekken van informatie aan de drukker via de afdeling communicatie liep en dat er geen (ruwe) (meta)data zijn bewaard en dat deze dus ook niet aanwezig zijn. Verweerder heeft de beschikbare informatie “as is” verstrekt, nu er ten tijde van het primaire besluit niet meer aanwezig was dan de gegevens waarnaar is verwezen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder hiermee voldaan aan zijn verplichtingen op grond van de Who.**

[ECLI:NL:RBOVE:2017:2280](https://ecli.nl/RBOVE:2017:2280)

[Naar inhoudsopgave](#)

## **Vreemdelingenrecht**

### **Regulier**

#### **JnB2017, 506**

##### **Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 09-05-2017 (publ. 07-06-2017), AWB 16/27948 (beroep) en AWB 16/16532 (voorlopige voorziening)**

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 14

EVRM 8

**VERBLIJF OP GROND VAN ARTIKEL 8 EVRM. In dit geval is sprake van een atypisch gezinsleven en een complexe situatie. De inventarisatie van de belangen van de kinderen van eiser is niet toereikend geweest. Via een hoorzitting had verweerder alle aspecten die in het kader van het familieleven spelen moeten inventariseren. Daarbij had verweerder ook de betrokken instanties moeten bevragen.**

Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) [El Ghatet tegen Zwitserland, 8 november 2016, nr. 56971/10, [ECLI:CE:ECHR:2016:1108JUD005697110](#)] moeten in alle beslissingen over kinderen hun belangen centraal worden gesteld en moet aan die belangen aanzienlijk gewicht worden toegekend. [...] Daarnaast volgt uit het arrest Ciliz tegen Nederland (EHRM, 11 juli 2000, nr. 29192/95, [ECLI:CE:ECHR:2000:0711JUD002919295](#)) een coördinatieverplichting. In die zaak kwam het EHRM tot het oordeel dat artikel 8 van het EVRM was geschonden, omdat aan de desbetreffende vreemdeling de mogelijkheid was onthouden om een zinvolle bijdrage te geven aan de procedure over de omgangsregeling. Ciliz werd namelijk uitgezet naar Turkije terwijl bij het Gerechtshof in Amsterdam een procedure liep over omgang met de zoon. Uit het voorgaande volgt dat het van groot belang is om de belangen van de kinderen van eiser volledig en gedegen te inventariseren. In dit geval is van belang dat eiser 58 jaar oud is, al geruime tijd in Nederland is en een verstandelijke beperking heeft. Eiser heeft twee minderjarige kinderen van 14 en 15 jaar oud. Ten aanzien van de kinderen is sprake van een lange geschiedenis van ondertoezichtstellingen en de kinderen wonen niet met eiser en hun moeder in gezinsverband, maar in een pleeggezin. Bureau Jeugdzorg is gezinsvoogd, de moeder van de kinderen is in beeld en heeft omgang met de kinderen. Eiser is verder ook bezig met een erkenningsprocedure. Al deze omstandigheden maken dat in dit geval sprake is van atypisch gezinsleven en een complexe situatie. Gelet hierop heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank niet op het standpunt mogen stellen dat geen sprake is van een ongerechtvaardigde inbreuk op het familieleven van eiser zonder eiser en de betrokken instanties te horen. Ook het standpunt in het verweerschrift en ter zitting, dat eiser – nu het inreisverbod is opgeheven – een aantal keer per jaar met een visum naar Nederland zal kunnen komen om zijn kinderen te bezoeken, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank niet kunnen innemen zonder eiser en de betrokken instanties te horen. Het is de vraag of eiser gelet op zijn verstandelijke beperking hiertoe überhaupt in staat is en het is ook zeer de vraag wat het voor de kinderen zal betekenen als de omgang in de toekomst vanuit Turkije geregeld zal moeten worden. Ook is de vraag of eiser vanuit Turkije op een zinvolle manier zal kunnen deelnemen aan de procedure met betrekking tot de erkenning van de kinderen.

De rechtbank is concluderend van oordeel dat de inventarisatie van de belangen van de kinderen niet toereikend is geweest. Verweerder had via een hoorzitting alle aspecten die in het kader van het familieleven spelen moeten inventariseren en daarbij de omgang met de kinderen en de erkenningsprocedure moeten betrekken. Ook had verweerder in zijn beoordeling moeten betrekken of het realistisch is dat eiser viermaal per jaar met een visum naar Nederland kan komen om zijn kinderen te bezoeken en wat de betekenis

van deze omgang is voor de kinderen. Verweerder had bij het in kaart brengen van alle relevante aspecten de betrokken instanties moeten bevragen. Dit heeft verweerder nagelaten. Nu de belangen van de kinderen niet volledig en helder in kaart zijn gebracht, berust het bestreden besluit niet op een zorgvuldig onderzoek naar de feiten en is geen sprake van een deugdelijke motivering. Ook is de hoorplicht geschonden.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:6096](https://ecli.nl/RBDHA:2017:6096)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Inreisverbod

**JnB2017, 507**

**MK ABRS, 07-06-2017, 201604794/1/V2**

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 66a

**INREISVERBOD. De staatssecretaris heeft ondeugdelijk gemotiveerd waarom ten tijde van de intrekking van de verleende verblijfsvergunning en de uitvaardiging van het inreisverbod alsnog zwaar gewicht toekwam aan eerdere strafrechtelijke veroordelingen, mede bezien in het licht van de zeer lange periode van rechtmatig verblijf.**

De vreemdeling heeft vanaf 1978 tot de intrekking in 2014 van de hem verleende verblijfsvergunning rechtmatig verblijf in Nederland gehad. De rechtbank is eraan voorbijgegaan dat de staatssecretaris niet heeft aangegeven welk gewicht er toekomt aan deze lange periode van rechtmatig verblijf. Hoewel de rechtbank de vreemdeling is gevolgd in zijn betoog dat zijn strafrechtelijke veroordelingen de laatste jaren een min of meer lichter karakter hebben, heeft zij overwogen dat dat niet wegneemt dat het patroon van het plegen van misdrijven gedurende een periode van 24 jaar niet wezenlijk is doorbroken en dat de staatssecretaris aan de strafrechtelijke veroordelingen niet ten onrechte een zwaar gewicht heeft toegekend gelet op totale duur van de opgelegde straffen. De rechtbank is er daarbij echter aan voorbijgegaan dat de staatssecretaris het gewicht dat toekomt aan de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten in belangrijke mate heeft gebaseerd op straffen die al geruime tijd geleden zijn opgelegd. Zo bedroeg de duur van de opgelegde onvoorwaardelijke gevangenisstraffen plus vervangende hechtenis bij een opgelegde taakstraf medio 2000 al 66,5 maanden. Hoewel de vreemdeling daarna nog voor andere strafbare feiten is veroordeeld, is er anders dan in het arrest Sarközi en Marhan [arrest van het EHRM van 2 april 2015, Sarközi en Marhan tegen Oostenrijk, [ECLI:CE:ECHR:2015:0402JUD002794510](https://ecli.nl/CE:ECHR:2015:0402JUD002794510)] geen duidelijke toename maar afname in de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten.

De staatssecretaris heeft dan ook ondeugdelijk gemotiveerd waarom ten tijde van de intrekking van de verleende verblijfsvergunning en de uitvaardiging van het inreisverbod alsnog zwaar gewicht toekwam aan die eerdere strafrechtelijke veroordelingen, mede bezien in het licht van de zeer lange periode van rechtmatig verblijf ten tijde van de intrekking van de verleende verblijfsvergunning en uitvaardiging van het inreisverbod in 2014.



[ECLI:NL:RVS:2017:1525](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## MVV

**JnB2017, 508**

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 24-05-2017, AWB 16/30305**

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 29 lid 1 e

**MVV. De rechtbank is van oordeel dat de staatssecretaris, door te handelen zoals hij heeft gedaan, referent in een Catch-22-situatie heeft gebracht: als referent had gewacht met het doen van de mvv-aanvraag totdat hij een asielvergunning had, zou de staatssecretaris de aanvraag hebben afgewezen omdat hij op het moment van de mvv-aanvraag meerderjarig was, maar nu referent niet heeft gewacht en de mvv-aanvraag uit voorzorg eerder deed, werd hem tegengeworpen dat de aanvraag prematuur was en werd het moment van het bekendmaken van de asielaanvraag als peilmoment gekozen, met ook als resultaat: een afwijzing. Dat is, naar het oordeel van de rechtbank, niet juist. Het is referent immers niet aan te rekenen dat zijn asielaanvraag zodanig lang is blijven liggen dat hij zich vanwege het naderen van zijn achttiende verjaardag genoodzaakt zag de mvv-aanvraag te doen voordat hij in bezit van een asielvergunning was.**

[ECLI:NL:RBDHA:2017:6066](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Asiel

**JnB2017, 509**

**HvJEU, Conclusie A-G Sharpston, 08-06-2017, C-490/16 en C-646/16**

A.S. / Republiek Slovenië en Jafari / Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

Verordening (EU) 604/2013

Richtlijn 2008/115/EG

Verordening (EG) 562/2006

**ASIEL. In de uitzonderlijke omstandigheden van de vluchtelingen crisis zijn de lidstaten waarin verzoeken om internationale bescherming het eerst werden ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling van die verzoeken.**

As regards both Case C-490/16 A.S. and Case C-646/16 Jafari:

(1) Regulation (EU) No 604/2013 [Dublinverordening] should be interpreted by reference to the wording, context and objectives of that regulation alone, rather than in conjunction with other EU acts – including in particular Regulation (EC) No 562/2006 [Schengengrenscode] and Directive 2008/115/EC [Terugkeerrichtlijn], notwithstanding



that when construing Regulation No 604/2013 the provisions of those acts should be taken into account in so far as it is necessary to ensure coherence between the various policies in Chapter 2, Title V, TFEU.

(2) In the wholly exceptional circumstances in which a mass inflow of third-country nationals entered the European Union between late 2015 and early 2016 and was allowed to cross the EU external border from third countries, the fact that certain Member States allowed the third-country nationals concerned to cross the external border of the European Union and subsequently to travel through to other EU Member States in order to lodge applications for international protection in a particular Member State does not equate to the issuance of a 'visa' for the purposes of Articles 2(m) and 12 of Regulation No 604/2013.

(3) The words 'an applicant has irregularly crossed the border into a Member State' in Article 13(1) of Regulation No 604/2013 do not cover a situation where, as the result of a mass inflow of third-country nationals seeking international protection within the European Union, Member States allow the third-country nationals concerned to cross the external border of the European Union and subsequently to travel through to other EU Member States in order to lodge applications for international protection in a particular Member State.

(4) Alternatively, where a Member State authorises a third-country national to enter its territory on the basis of Article 5(4)(c) of the Schengen Borders Code, the third-country national concerned is, by definition, someone who does not fulfil the entry conditions laid down in Article 5(1) of that regulation. In so far as those entry conditions are not satisfied, the crossing of the external border by the third-country national concerned must, in the formal sense, be irregular. However, his entry will de facto have been authorised and the legal basis for that authorisation is the derogation in Article 5(4)(c) of the Schengen Borders Code.

(5) In the circumstances pertaining in the Western Balkans between late 2015 and early 2016, the authorisation of third-country nationals to enter the territory of the EU Member States does not constitute a visa waived entry for the purposes of Article 14(1) of Regulation No 604/2013.

(6) The facts of the cases in the main proceedings do not allow for any 'Member State responsible' to be designated under Chapter III of Regulation No 604/2013. It follows that the respective applications for international protection should be examined by the first Member State in which those applications were lodged pursuant to Article 3(2) of that regulation.

As regards Case C-490/16 A.S.:

(7) Where an applicant for international protection challenges a transfer decision on the grounds that the Article 13(1) criterion was wrongly applied, Article 27(1) of Regulation No 604/2013 must be interpreted as meaning that that person is entitled to plead, in an appeal against a decision to transfer him, the incorrect application of that criterion for determining responsibility laid down in Chapter III of that regulation.

(8) The time limit of six months laid down in Article 29(2) of Regulation No 604/2013 stops running where a legal challenge under Article 27(1) has suspensive effect within the meaning of Article 27(3) of that regulation.

[ECLI:EU:C:2017:443](#)

*Bij deze conclusie is een [persbericht](#) uitgebracht.*

**JnB2017, 510**

**MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 08-05-2017 (publ. 07-06-2017), AWB 16/17782**

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 31

EVRM 3

**ASIEL. Iran. Terugkerende MEK-aanhangers. Concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het algemeen ambtsbericht van december 2013.**

Eiser is afkomstig uit Iran en is voormalig aanhanger van de MEK (Sjiitische Iraanse Mujaheddin-e-Khalq). Hij heeft vele jaren in Iraakse MEK-kampen verbleven. Eiser vreest voor de Iraanse autoriteiten vanwege zijn voormalig MEK-lidmaatschap. Verweerder meent dat eiser vanwege zijn MEK-lidmaatschap geen gevaar loopt en baseert zich daarbij op het algemeen ambtsbericht van december 2013. Eiser heeft de inhoud van het ambtsbericht betwist en ter onderbouwing daarvan bij zijn zienswijze en in beroep een groot aantal stukken overgelegd.

De rechtbank is van oordeel dat er concrete aanknopingspunten zijn voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht. Het ambtsbericht bevat slechts zeer beknopte informatie over de MEK en de bejegening ervan door het Iraanse regime. Bovendien is het gedateerd, ontbreekt een bron en is de informatie over teruggekeerde (voormalig) MEK -aanhangers verder gebaseerd op een anonieme en niet gedateerde bron. Het ambtsbericht laat twijfel bestaan over de vraag of de informele amnestie-regeling die in Iran was afgekondigd voor terugkerende voormalige MEK aanhangers nog geldt na 2008. Bovendien laat het twijfel bestaan over controle door het ICRC, terwijl uit door eiser overgelegde informatie volgt dat het ICRC niet in staat is om de situatie van de terugkeerders te monitoren en dat het lot van gerepatrieerde (voormalig) MEK-aanhangers onduidelijk is. Ook uit EHRM-arrest Abdolkhani en Karimnia tegen Turkije [van 22 september 2009, [ECLI:CE:ECHR:2009:0922JUD003047108](#)] blijkt dat het ICRC niet in staat was om de situatie van (voormalig) MEK-aanhanger die waren teruggekeerd naar Iran, te monitoren. Uit het ambtsbericht blijkt verder dat er niets bekend is over 500 (voormalig) MEK-aanhangers die sinds 2004 op eigen gelegenheid naar Iran zijn teruggekeerd. Dit acht de rechtbank niet geruststellend. Het EHRM heeft in het arrest Abdolkhani en Karimnia geoordeeld dat het lot van terugkerende (voormalig) MEK-leden naar Iran onduidelijk is en dat betrouwbare openbare informatie ontbreekt. Daarin zag het EHRM zag risico op schending van artikel 3 van het EVRM. De rechtbank ziet geen aanleiding in het onderhavige geval anders te oordelen, met name nu uit het ambtsbericht ook al blijkt dat de positie van terugkeerders niet gemakkelijk is omdat ze



niet populair zijn en geen toegang hebben tot allerlei diensten, zoals het aanvragen van een rijbewijs en het sluiten van een huwelijk.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:5945](#)

[Naar inhoudsopgave](#)